

Chemat să pregătescă Calea

Text biblic: Matei 3:1-12

Versetul de aur

Ioan acesta este acela care fusese vestit prin prorocul Isaia, când zice: "Iată glasul celui ce strigă în pustiu: "Pregățiți calea Domnului, neteziți-I cărările." Matei 3:3

Introducere

Pasajul nostru de astăzi descrie lucrarea unei figuri biblice cunoscută la vremea sa ca „o voce”, Ioan Botezătorul. Dar ar putea Ioan să fie recunoscut ca o voce puternică cu un mesaj important? În zilele lui Isus, ca mai înainte, religia evreiască principală s-a concentrat în primul rând la templul din Ierusalim (care era controlat de Saducheii bogați pro-romani) și în al doilea rând la sinagogile locale (care erau adesea conduse de Farisei și cărturari experți în Scripturile evreiești). După cum a subliniat Isus, amândouă au devenit opresive împiedicând de fapt relațiile oamenilor cu Dumnezeu (ex: Matei 23: 13–39). Autoritățile religioase au pus sarcini grele pe închinătorul modest (23: 4). Aceasta presupunea că Dumnezeu nu era ușor accesibil oamenilor obișnuiți. Autoritățile respective au dezvoltat un sistem complex de reguli și reglementări pe care oamenii nu le puteau respecta. Ioan Botezătorul era familiar în acest privești religioasă. Dar a fost unic în două moduri semnificative care l-au făcut popular. Primul dintre aceste aspecte este evident din epitetul pe care îl folosim încă pentru el astăzi: el a fost „Botezătorul” (Matei 3:1). În timp ce Evreii își spălau regulat mâinile, picioarele și obiectele de uz casnic în scopul purificării religioase - inclusiv spălarea întregului corp în multe ocazii - s-au spălat numai pe ei înșiși, niciodată pe alte persoane. Acest a fost al doilea caracter distinctiv al slujirii lui Ioan. El nu le-a spus oamenilor să se retragă în pustie și nici nu a promis libertatea de sub stăpânirea romană. Mai degrabă, Ioan Botezătorul le-a spus să se pocăiască pentru a se pregăti pentru o mare lucrare a lui Dumnezeu care se conturează la orizont. Concentrarea lui Ioan B. pe a doua șansă și accentul pe realitatea prezenței lui Dumnezeu l-au făcut să fie o figură populară cu evreii din mai multe categorii. Atât Noul Testament, cât și istoricul evreu Josephus (aprox 37-100 AD.) atestă popularitatea lui Ioan. Refuzul său de a face compromisuri și angajamentul său de a spune adevărul au dus în cele din urmă la moartea sa de mâinile lui Irod Antipa, regele aliat al Romei (Matei 14: 1–12).

Contextul lecției

I. Chemat să mărturisească (Matei 3:1-4)

A. Cine era Ioan Botezătorul? (v 1)

Expresia ” În vremea aceea” schimbă povestea lui Matei de la evenimentele nașterii lui Isus și copilăria timpurie la o perioadă cu două decenii mai târziu. În acest timp, vărul lui Isus, Ioan, fiul unui preot din Iudeea, în munți (Luca 1: 5, 39-40, 57–66), a ajuns la o vârstă adultă cu un sens distinct al misiunii și al chemării sale. La un moment dat, probabil în perioada adolescenței sale, Ioan a adoptat un stil de viață ascetic și a început să trăiască singur în pustia Iudeii (Luca 1:80; comp Num 6: 1–21). Această locație, marea zonă a deșertului de la Est de Ierusalim, în jurul văii Iordanului, a fost populară pentru cei care doreau să se concentreze la rugăciune și meditație.

B. Mesajul lui Ioan (v 2-3)

Mesajul lui Ioan poate fi rezumat într-un singur cuvânt: „Pocăitivă”. Persoana care se pocăiește își pare rău pentru ce a făcut, și schimbă modul de gândire, și ca urmare se comportă diferit. Poporul evreu nu a mai fost o națiune suverană de la exilul 586 BC. Oamenii îl căutau pe Dumnezeu pentru a alunga pe conducătorii străini în pregătirea restabilirii tronului lui David (Fapte 1: 6). Totuși, ceea ce Dumnezeu avea în minte a necesitat o pregătire diferită decât de a elibera națiunea de cotropitori. Regatul său spiritual nu a necesitat o schimbare a oamenilor, ci o schimbare a inimii.

Ioan a câștigat titlul de ”o voce care strigă în pustie” prin profeția rostită de Isaia (Isaia 40: 3). În contextul său inițial, profeția îl privește pe Dumnezeu ca pe un mare rege într-o călătorie, cu mesageri și slujitori care îi merg înainte pentru a pregăti pe oameni pentru sosirea sa. Ioan Botezătorul s-a considerat unul dintre acești mesageri (Ioan 1:23), anunțând că marele rege, Domnul, va apărea în curând. Pocăința ar îndrepta lucrurile în pregătirea oamenilor pentru sosirea Regelui.

C. Despre mesager (v 4)

Îmbrăcămintea lui Ioan din păr de cămilă și dieta săracă (Matei 3:4b) reflecta stilul său de viață de pustnic. Îmbrăcămintea lui ne amintește de cea a lui Ilie (2 Regi 1:8). Lăcustele erau alimente curate conform Leviticului 11:22, ușor de găsit în pustie iar miera sălbatică se găsea din abundență.

II. Chemarea la pocăință (v 5-6)

A. O audiență receptivă a cuvânt (v5-6)

Iudeea era provincia Romană în care se afla orașul Ierusalim; regiunea din jurul râului Iordan s-a extins spre nord în Galileea, teritoriul natal al lui Isus. Pentru că Ioan nu a făcut minuni (Ioan 10:41), fama sa de profet s-a bazat pe integritatea stilului său de viață și natura mesajului său. Felurile de păcate care l-au preocupat pe Ioan sunt scrise în Luca 3:10–14. Însăși conceptul despre Împărăția Cerurilor presupune că Dumnezeu este un conducător suveran, care trebuie ascultat. Mărturisind că viața unora nu a fost complet supusă lui Dumnezeu (Matei 3: 2) a fost esențial pentru pocăința pe care Ioan a cerut-o în pregătirea pentru venirea Mîntuitorului.

B. Farisei și Saducheii nepocăiți (v 7-10)

Unii lideri religioși au acceptat fără îndoială mesajul lui Ioan. Dar apariția Fariseilor și a Saducheilor au dus rareori la întâlniri pozitive fie cu Isus, fie cu Ioan. Deoarece evreii credeau că purificarea lor se face prin spălarea cu apă, rabinii conducători au contestat autoritatea lui Ioan la botez. El a răspuns cu o provocare proprie, identificându-i în mod public drept "pui de năpârци"(vipere). Statutul lor de elită religioasă nu i-ar scuti de judecata și mânia viitoare a lui Dumnezeu. În loc să fie aroganți, Fariseii trebuiau să se examineze cu umilință pentru a vedea dacă erau într-adevăr pregătiți pentru venirea Împărăției lui Dumnezeu.

III. Chemați fără fim gata (v 11-12)

A. Lucrarea lui Ioan (v 11a)

Ioan a văzut actul de supunere la botezul în apă ca dovadă a pocăinței (comp:Fapte 19: 4). Cei care au făcut acest botez au recunoscut că trebuie să se schimbe. Ei trebuiau curățați de păcătoșenie. Ei trebuiau să înceapă să producă felul de fructe pe care Ioan le cerea.

B. Profetia lui Ioan (v 11b-12)

Botezul lui Ioan nu este totul, cel ce vine după el, este cel ce va săvârși botezul cu Duhul Sfânt. Două (și, probabil, chiar trei) lucruri pe care le va face Dumnezeu ne stau în față. **Unul** a fost binecuvântarea care a venit în ziua Cincizecimii, când Petru a predicat prima predică după învierea lui Isus. Acest mesaj a inclus:"Pocăiți-vă, și fiecare dintre voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre, apoi ve-ți primi darul Duhului Sfânt"(Fapte 2:38). În **al doilea** rând, Ioan a prezis un "foc care nu se stinge. Unii cercetători ai Bibliei consideră acest lucru ca o judecată asupra neascultării (Iuda 7). Alții, însă, îl văd ca un foc purificator pentru pocăință (1 Petru 4:12). Ar putea fi ambele, pentru un total de trei lucruri pe care le-a prezis Ioan. Cel care va aduce astfel de lucruri este Mesia. Ioan B, ca un slujitor slab, care nu se simțea nici măcar "să-I duc încălțăminte". Slujirea lui Isus este mai mare decât a lui Ioan B. Astăzi putem mărturisi căci suntem salvați și că mormântul este gol.

Concluzii

Ori de câte ori o persoană apare ca arător al unei cauze importante și ulterior se dovedește a fi corect, ne putem referi la acel individ ca „o voce în pustie”. Astfel de oameni se simt adesea singuri, în strigătele lor pentru schimbare și adesea criticați pentru părerea lor. Îi cheamă pe toți să se pregătească pentru un viitor necunoscut pentru cei mai mulți, dar pe care ei înșiși îi prevăd clar. Ca și Ioan Botezătorul, aceste persoane sunt mai mult atacate decât apreciate.Lecția de astăzi ne amintește de nevoia de a ne pregăti pentru revenirea lui Hristos - în cazul nostru, a doua venire a lui. O parte a pregătirii noastre presupune a fi "voci în pustie", în timp ce vorbim împotriva râului pe care îl vedem atât în lume, cât și în poporul lui Dumnezeu.

Ce trebuie să memorăm: A sosit timpul să ne pocăim.